ततस्त्वं कालभैरवः। आमर्दयिष्यति भवान् रुष्टो दुष्टात्मनोयतः। आमर्दक इति ख्यातिं ततः सर्वत्र यास्यति। यतः पापानि भक्तानां भक्षयिष्यति तत्क्षणात्। पापभक्षण इत्येतत्तव नाम भविष्यति। या मे मुक्तिपुरी काशी सर्वेभ्योऽपि गरीयसी। आधिपत्यञ्च तस्यान्ते कालराज! सदैव हि। तत्र ये पापकर्त्तारस्तेषां शास्ता त्वमेव हि। शुभाशुभं न तत् कर्म चित्रगुप्तो लिखिष्यति। एतान् वरान् प्रगृह्याथ तत्क्षणात् कालभैरवः। वामाङ्गुलिनखाग्रेण चकर्त्त च शिरोविधेः। यदङ्गमपराध्नोति कार्य्यन्तस्यैव शासनम्। अतो येन कृता निन्दा तच्छिन्नं पञ्चमं शिरः। यज्ञमूर्त्तिधरो विष्णुस्ततस्तुष्टाव शङ्करम्। भीतो हिरण्यगर्भोऽपि जजाप शतरुद्रियम्। आश्वास्य तौ महादेवः प्रीतः प्रणतवत्सलः। प्राह स्वमूर्त्तिमपरां भैरवं तं कपर्दिनम्। मान्योऽध्वरेशोभवता तथा शतधृतिस्त्वयम्। कपालं वैधसञ्चापि नीललोहित! धारय। ब्रह्महत्यापनोदाय धृतिं लोकाय दर्शयन्। चर त्वं सततं भिक्षां कपालिव्रतमास्थितः। इत्युक्त्वान्तर्हितो देवः प्रीतः प्रणतवत्सलः। उत्पाद्य कन्यामेकान्तु ब्रह्महत्येति विश्रुताम्। रक्ताम्बरधरां रक्तां रक्तस्रगनुलेपनाम्। दंष्ट्राकरालवदनां ललज्जिह्वातिभीषणाम्। अन्तरीक्षैकपादाग्रां पिबन्तीं रुधिरं बहु। कर्त्तृकर्परहस्ताङ्कां स्फुटं पिङ्गोग्रतारकाम्। जनयन्तीं महोद्वेगं भैरवस्यापि भीषणाम्। यावद्वाराणसीन्दिव्यां पुरीमेष गमिष्यति। तावत्त्वं भीषणे। कालमनुगच्छोग्ररूपिणि!। सर्वत्र ते प्रवेशोऽस्ति मुक्त्वा वाराणसीं पुरीम्। नियोज्य तामिति शिवोऽप्यन्तर्धानं गतस्ततः। तत्सान्निध्याद्भैरवोऽपि कालोऽभूत् कालकालनः। स देवदेववाक्येन बिभ्रत् कापालिकं व्रतम्। कपालपाणिर्विश्वात्मा चचार भुवनत्रयम्। नात्याक्षीच्चापि तं देवं ब्रह्महत्यातिदारुणा। सत्यलोकेऽपि वैकुण्ठे महेन्द्रादिपुरीष्वपि। त्रिजगत्पती रुद्रोऽपि व्रतीति जगतीश्वरम्। प्रतितीर्थं भ्रमन्नापि विमुक्तो ब्रह्महत्यया। अनेनैवानुमानेन महिमा त्ववगम्यताम्। ब्रह्महत्यापनोदिन्याः काश्याः कलस सम्भव!। सन्ति तीर्थान्यनेकानि बहून्यायतनानि च। अधित्रिलोकि नो काश्याः कलामर्हन्ति षोड़शीम्। तावद्गर्जन्ति पापानि ब्रह्महत्यादिकान्यलम्। यावन्नाम न शृण्वन्ति काश्याः पापाचलाशनेः। प्रमथैः सेव्यमानोऽपि त्रिलोकीं विचरन् हरः। कापालिको ययौ देवो नारायणनिकेतनम्। अथायान्तं महाकालं त्रिनेत्रं धृतकुण्डलम्। महादेवांशसंभूतं भैरवं भीषणाकृतिम्। पपात दण्डवद्भूमौ दृष्ट्वा तं गरुड़ध्वजः। देवाश्च मुनयश्चापि देवनार्य्यः समन्ततः। निपेतुः प्रणिपत्यैनं प्रणतः कमलापतिः। शिरस्यञ्जलिमारोप्य स्तुत्वा बहुविधैः स्तवैः। क्षीरोदमथनोद्भूतां प्राह पद्मालयां हरिः। प्रिये! पश्याब्जनयने! धन्याऽसि शुभगेऽनघे!। धन्योऽहं देवि! सुश्रोणि! यत् पश्यावोजगत्पतिम्। अयं धाता विधाता च लोकानां प्रभुरीश्वरः। अनादिशरणं दान्तः परः षड्विंशसम्मितः। सर्वज्ञः सर्वयोगीशः सर्वभूतैकनायकः। सर्व्वभूतान्तरात्मायं सर्व्वगः सर्व्वदः सदा। यं विनिद्राविनिःश्वासाः शान्ता ध्यानपरायणाः। धिया पश्यन्ति हृदये सोऽयमद्य निरीक्ष्यताम्। यं विदुर्वेदतत्त्वज्ञा योगिनोजितमानसाः। अरूपोरूपवान् भूत्वा सोऽयमायाति सर्व्वगः। अहोविचित्रं देवस्य चेष्टितं परमेष्ठिनः। यस्याख्यां ब्रुवतोनित्यं न देहः सोपि देहभृत्। यं दृष्ट्वा न पुनर्जन्म लभ्यते मानवैर्भुवि। सोऽयमायाति भगवान् त्र्यम्बकः शशिभूषणः। पुण्डरीकदलायामे धन्ये मेऽद्य विलोचने। ययोरतिथितां नीतो लीलारूपधरोहरः। धिक्धिक् पदन्तु देवानां परं दृष्ट्वा तु शङ्करम्। लभ्यते यन्न निर्व्वाणं सर्व्वदुःखान्तकृच्छिवः। देवत्वादशुभं किञ्चिद्देवि! लोके न विद्यते। दृष्ट्वापि सर्व्वदेवेशं यन्मुक्तिं न लभामहे। एवमुक्त्वा हृषीकेशः संप्रहृष्टतनूरुहः। प्रणिपत्य महादेवमिदमाह वृषध्वजम्। किमिदं देवदेवेन सर्व्वज्ञेन त्वया विभो!। क्रियते जगतां धात्रा सर्वपापहराव्यय!। क्रीड़ेयन्तव देवेश! त्रिलोचन! महाद्युते! किंकारणं विरूपाक्ष! चेष्टितं ते खरार्द्दन!। किमर्थं भगवन् शम्भोः! भिक्षाञ्चरसि शक्तिप!। संशयोमे जगन्नाथ! नतत्रैलोक्यराज्यद!। एवमुक्तस्ततः शम्भुर्विष्णुमेतत्तदुदाहरत्। ब्रह्मणस्तु शिरश्छिन्नमङ्गुल्यग्रनखेन ह। तदाप्रभृत्यहं विष्णो! चराम्येतद्व्रतं शुभम्। एवमुक्तो महेशेन पुण्डरीकविलोचनः। स्मित्वा किञ्चिन्नतशिराः पुनरेवं व्यजिज्ञपत्। यथेच्छसि तथा क्रीड़ सर्व्वपिष्टपनायक!। मायया मां महादेव! न छादयितुमर्हसि। नाभीकमलकोषात्तु कोटिशः कमलासनान्। कल्पे कल्पे सृजामीश त्वन्नियोगबलाद्विभो!। त्यज मायामिमां देव! दुस्तरामकृतात्मभिः। मदादयो महादेव! मायया तव मोहिताः। यथावन्नावगच्छामश्चेष्टितन्ते शिवापते!।